

РЕШЕНИЕ

№ 728

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20211000503774 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 26.08.2021г. постановено по гр.д. № 13249/2021г. по описа на СГС, ГО, 29 състав, съдът е уважил частично иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ, като е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати в полза на Ц. Н. П., сумата от 12 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди от незаконно повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 и 4, т.2 вр.ал.2 НК, наказателното производство по което е прекратено с постановление от 12.02.2020 г. по пр. пр. № 332/2015 г. по описа на СП, досъдебно производство № 2/2015 г. по описа на СБОП Хасково, на прокурор при Специализираната прокуратура, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.02.2020г. до окончателното ѝ изплащане, а на осн.чл.10 ал.3 ЗОДОВ сумата от 405.74 лева - разноски /от които д.т. 10 лв. и адв.възнаграждение от 395.74 лева/.

Със същото решение е отхвърлен предявения иск за разликата над 12 000 лв. до пълния предявен размер от 94 000 лева, като неоснователен.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението са депозирани две въззивни жалби и от двете страни по делото.

Жалбоподателят-ищец Ц. Н. П. оспорва решението в неговата отхвърлителна част и моли съда да го отмени и уважи предявените иски. Изтъква факта, че не е отчетено в пълен размер значението на доказателствата, установяващи интензивност, период и степен

на трайно засягане на личната сфера и като цяло неговия личен, социален, професионален живот от тези негативни отражения, които предизвика незаконното обвинение. Посочва, че е изживял страхотен стрес от ареста през 2015г., от тримесечният престой в ареста при изпълнение на мярката „Задържане под стража“. Забраната за напускане пределите на страната, продължила 18 месеца, поддържала у него постоянно напрежение от вероятността незабавно да бъде извикан пред разследващите органи. Личният му живот, професионалното развитие в Агенция „Митници“ се сринали буквално пред очите му и това продължило до прекратяването на делото. Загубил съня си, обзел го страх от дълъг престой в затвора, затворил се в себе си и не общувал с хората наоколо. Счита, че съдът по принцип правилно е приел тези последици за установени по делото, но неоправдано при преценката им във връзка с определянето на справедливия размер на обезщетението е подценил в известна степен тяхното значение за живота му. Нарушенията от процесуален характер са във връзка с допуснатото нарушение на закона по прилагането на критерия по чл.52 ЗЗД. Независимо от правилната преценка на съда в тази насока, посочва, че при определянето на справедливия размер на обезщетението, съдът не е разгледал в цялост и взел предвид преживените от него стрес, страх от неоправдано обвинение, загуба на обичайния начин на живот, загуба на време за организиране на защитата, промяна в личността чрез загуба на надежда и отчаяние. Ето защо моли за присъждане на обезщетение в пълен размер от 94 000 лв. ведно със законните последици и направените по делото разноски.

Жалбоподателят-ответник Прокуратурата на РБ оспорва решението в неговата осъдителна част и моли съда да го отмени и отхвърли иска респ. намали неговия размер. Посочва, че съдът е отчел, че на ищеца е била наложена постоянна мярка за неотклонение „Задържане под стража“, която на 29.12.2015 г. по в.н.ч.д. № 250/2015 г. по описа на АСНС, образувано по протест на СП и жалби на обвиняемите, е била отменена, като е заменена с мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 10000 лева и взета постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“. Така взетата по отношение на него мярка за неотклонение е била изменена в „парична гаранция“ в размер на 15 000 лв. с определение от 10.03.2016г. постановено по н.ч.д. № 592/2016 г. по описа на СНС. Посочва, че задържането му и на други общо 33-ма лица, както и взетата по отношение на някои от тях мярка за неотклонение „задържане под стража“, е имало медиен отзвук,“ но съдът е посочил в решението наличието на множество публикации на различни медии, за които обаче Прокуратурата не може да носи отговорност. Към този момент ищецът е заемал по служебно правоотношение длъжността Митнически инспектор в Митница Свиленград, което е прекратено считано от 12.01.2016г. поради съкращаване на длъжността. Посочва, че съдът присъждайки този завишен размер на претърпени неимуществени вреди - 12 000 лева, е приел, че са събрани по делото гласни доказателства чрез разпит на брата на ищеца, който е заявил, че ...задържането и повдигането на обвинение срещу ищеца е станало достояние на обществото чрез електронните медии и повлияло върху личния му и професионален живот. Случилото се го променило много, затворил се в себе си, ограничил социалното си общуване след освобождаването му от ареста, въпреки че се преместил да живее от гр. *** в

гр. ***, където живеели заедно и до настоящия момент. Не искал да излиза от дома си и преустановил физическата си активност отпреди. Бил потиснат, страхувал се, че животът му можел да продължи в затвора, въпреки младата му възраст, висше инженерно образование и владеење на два чужди езика - английски и френски. Дълго време - до началото на 2019г., не можел да си намери работа, поради свързването му със задържаните митничари от Митница - Свиленград и воденето срещу тях наказателно производство, данни за които обстоятелства били лесно установими в интернет пространството. Преди образуваното наказателно производство, приключило с прекратяването му, ищецът бил весел и общителен, добър в работата си и отдаден на хобитата си. Считал, че съдът необосновано е приел, че посочените показания са непротиворечиви, възпроизвеждащи лични и непосредствени възприятия за състоянието на ищеца, но не е отчел обстоятелството, че свидетелят е негов брат и очевидно е заинтересован от изхода на делото. Затова твърди, че присъденият размер на обезщетението за неимуществени вреди, независимо от изложеното от съда, е несъобразено с критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД и конюнктурата в страната.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДВПГ и чл.84 ал.3 ЗЗД.

Ищецът Ц. Н. П. твърди, че на 14.12.2015г. му е повдигнато обвинение в извършване на тежко престъпление по чл. 321, ал. 3, пр.2 и 4, т.2 вр.ал.2 НК и изготвянето и предявяването на други постановления за привличането му като обвиняем съответно на 14.06.2017 г. и 01.02.2019г. по същото наказателно производство, прекратено през м. февруари 2020г. (така постановление от 12.02.2020 г.); че на 13.12.2015 г. е бил задържан и взетата спрямо него мярка за неотклонение „задържане под стража“ от 29.12.2015г., прилагана до 15.03.2016г. до изменението ѝ с „парична гаранция“ от 15000 лв. с определение по ч.н.д. № 592/2016 г. на СпНС; предприети по производството различни процесуални действия срещу него, включително и мярка на процесуална принуда „забрана за напускане на пределите на РБ“, довели и до прекратяване на правоотношението му като служител на Агенция Митници; преживени дълбоки и трайни неблагоприятни последици в жизнената му среда - начин на живот, семейство и приятели, включително и от демонстративното действия по разследването и тяхното медийно огласяване, довели до несигурност и страх, вкл. и за бъдещото му развитие, предвид младата му възраст - 27 години, изолиране и ограничаване на контактите му, безсъние и затваряне. Претендира справедливо обезщетение за причинените неимуществени вреди в размер на 94000 лв., заедно със законната лихва от 12.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане и направените по делото разноски.

Ответникът Прокуратурата на Република България оспорва иска, възразявайки за завишаване на размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди съобразно принципа на чл. 52 ЗЗД и за дължимост на лихвата от стабилизиране на постановлението за прекратяване.

От фактическа страна се установява безпротиворечиво, че с постановление от 14.12.2015г. по досъдебно производство Ns 2/2015 г. по описа на СБОП Хасково, връчено на същата дата, ищецът Ц.П. е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл.321, ал.3,

пр. 2 и 4, т. 2 във вр.ал. 2 НК, за това че за периода от м. март 2015 г. до 13.12.2015 г. в област Хасково и на територията на ГКПП Капитан Андреево, заедно с други лица, участвал в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение от повече от три лица с цел да върши престъпления по чл.301, ал. 1 и чл.282, ал. 1 НК, създадена с користна цел и участвал като длъжностно лице - митнически инспектор в Митница Свиленград - Митнически пункт Капитан Андреево. За същото престъпление на ищеца Ц.П. са предявени по досъдебното производство и постановления за привличане в качеството на обвиняем от 14.06.2017г. и 01.02.2019г. за същото престъпление.

Към момента на привличането му ищецът, въз основа на постановление от 13.12.2015г. на СП, е бил конвоиран и задържан на основание чл. 64, ал. 2 и чл. 199 НПК за срок от 72 часа до произнасяне от съда по постоянната му мярка за неотклонение, при което същият е бил настанен в 03 - София, сектор Арести - гр.София, арест Ул. Майор Георги Векилски № 2.

На 29.12.2015г. по в.н.ч.д. № 250/2015г. по описа на АЧНС, образувано по протест на СП и жалби на обвиняемите, по отношение на ищеца е била отменена мярката за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 10000 лева и взета постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“. Така взетата по отношение на него мярка за неотклонение е била изменена в „парична гаранция“ в размер на 15 000 лева с определение от 10.03.2016 г., постановено по н.ч.д. № 592/2016 г. по описа на СНС.

Задържането на ищеца и други лица (общо 33-и), както и взетата по отношение на някои от тях мярка за неотклонение „задържане под стража“, е имало медиен отзвук, видно от приложените извлечения от статии „По 13 фишеци с рушвети на смяна за митничарите“ и „12 служители от Митница Свиленград остават в ареста“ на електронни издания на standartnews.com и dnev.dir.bg и от съобщение от електронната страница на СП за уважен протест съответно от 14.12. и 30.12.2015г. В статиите и съобщението поименно са посочени задържаните лица, сред които е ищецът Ц.П., респ. привличането им като обвиняеми за участие в организирана престъпна група, занимаваща се с поискване и приемане на подкупи и престъпление по служба.

Към този момент, видно от заповед на директора на Агенция Митници, ищецът е заемал по служебно правоотношение длъжността Митнически инспектор в Митница Свиленград, което е прекратено с посочената заповед, считано от 12.01.2016г. поради съкращаване на щата и връчена му в ареста.

С постановление от 18.12.2015 г. на прокурор при СП по отношение на ищеца е била взета и мярка за процесуална принуда по чл.68, ал.1 НПК „забрана да напуска пределите на РБ“./л.159/ Тази мярка и мярката му за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 15000 лева, са отменени с постановление от 19.06.2017г. на прокурор от СП, поради изтичане на сроковете по чл.234, ал.8 НПК по наказателното производство.

С постановление от 12.02.2020г. по пр. пр. № 332/2015 г. по описа на СП, досъдебно производство № 2/2015г. по описа на СБОП Хасково, на прокурор при СП, постановено след друго частично прекратяване на производството с постановление от 21.03.2019г., воденето срещу ищеца Ц.П. наказателното производство за повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.321 ал. 3, пр. 2 и 4, т. 2 вр.ал. 2 НК и чл. 301, ал. 1 НК е било прекратено и постановено връщането на иззети от него вещи при извършени на 13.12.2015г., след направени искания и дадени от съд разрешения, обиск и изземване на ищеца, както и претърсване и изземване на ползвани от него автомобил и жилище в гр. ***, видно от представените протоколи, искане и определения, включително и за дадено разрешение за криминалистическа регистрация - фотографско заснемане, взимане на дактилоскопия отпечатащи и на ДНК образци.

Наказателното производство по отношение на ищеца е било прекратено на основание чл.243 ал. 1 т. 2 и чл. 199 НПК, поради липсата на достатъчно годни доказателства за поддържане на обвинение срещу него за

престъпление по чл.321 К. Препис от постановлението, видно от представения пощенски плик, е връчен на ищеца Ц.П. на 17.02.2020 г. видно от пощенското клеймо на плика /л.176/

За престъплението, за което е бил обвинен, се предвижда наказание „Лишаване от свобода“ от 3 до 15 години лишаване от свобода,/т.е. тежко умишлено по смисъла на чл.97 т.3 НК/.

Досежно неимуществени вреди по делото са ангажирани гласни доказателствени средства, а именно - разпит в о.с.з. на 11.03.2021г. на св. А. П. - брат на ищеца Ц. П., чийто показания съдът кредитира напълно при условията на чл.172 ГПК.

В показанията си той заявява, че задържането и повдигането на обвинение срещу брат му станало достояние на обществото, чрез електронните медии и повлияло върху личния му и професионален живот. Случилото се го променило много, затворил се в себе си, ограничил социалното си общуване след освобождаването му от ареста, въпреки че се преместил да живее от гр. *** в гр. ***, където двамата живеели заедно и до настоящия момент. Не искал да излиза от дома си и преустановил физическата си активност отпреди. Когато видел патрулка отвън, започвал да трепери, че идват отново да го арестуват. Бил потиснат, страхувал се, че животът му можел да продължи в затвора, въпреки младата му възраст, висше инженерно образование и владеење на два чужди езика - английски и френски. Дълго време - до началото на 2019г., не можел да си намери работа, поради свързането му със задържаните митничари от Митница - Свиленград и воденето срещу тях наказателно производство, данни за които обстоятелства били лесно установими в интернет пространството. Преди образуваното наказателно производство, приключило с прекратяването му, ищецът бил весел и общителен, добър в работата си и отдаден на хобитата си.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така описаната фактическа обстановка съдът намира решението за правилно по същество по следните съображения:

Първо - на 14.12.2015г. срещу ищеца Ц.П. е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр. 2 и 4 във вр.ал. 2 НК, като образуваното наказателно производство е било прекратено, поради това, че деянието не е извършено от него, с постановление от 12.02.2020г.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи възниква от момента на влизане в сила на прокурорския акт за прекратяване на наказателното производство. Това предполага постановлението за прекратяване да е съобщено на лицето, което претендира вреди и последното да не е поискало наказателното производство да продължи и да завърши с оправдателна присъда. В случая постановлението за прекратяване на наказателното производство е съобщено на ищеца на 17.02.2020 г., като не се установява, а и не се твърди, той да е обжалвал постановлението с искане за продължаване на наказателното производство и постановяване на оправдателна присъда.

Следователно производството е продължило за времето от 14.12.2015г. до 17.02.2020г. или общо 4 години и 2 месеца, за престъпление, което е тежко умишлено, при

мярка за неотклонение- първоначално задържане под стража за период от 3 месеца, а по-късно парична гаранция от 15 000 лв., както и че от тези действия на прокуратурата на последния са причинени неимуществени вреди - силно изживян стрес и притеснения - обстоятелства, които обуславят кумулативното съществуване на елементите на фактическия състав на нормата на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

Основанието за ангажиране отговорността на държавата чрез органите на прокуратурата по реда на ЗОДОВ е обективен факт и ако спрямо лицето е било повдигнато обвинение за извършване на престъпление по НК, което впоследствие е било прекратено, поради това, че деянието не е извършено от това лице, респ. ако лицето е оправдано, а наложената мярка за неотклонение е отменена поради липса на законно основание - несъставомерност, изразяваща се в липса на авторство, именно тези обстоятелства дават основание обвинението да бъде квалифицирано като незаконно, **независимо от това**, че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и в рамките на правомощията на разследващия орган. Тези изводи съответствуват напълно и на указанията по приложението на материалния закон, дадени в т. 3 на ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, в което е прието, че държавата се освобождава от отговорност за вреди **само ако единствената причина за увреждането е поведението на гражданите.**/в този смисъл ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 18 ОТ 22.01.2009 Г. ПО ГР. Д. № 3948/2008 Г., Г. К., II Г. О. НА ВКС/

Отговорността по ЗОДОВ на държавата и общините е деликтна и доколкото няма специални правила, размера на обезщетението за причинените неимуществени вреди се определя от общата норма - чл.52 ЗЗД, която определя справедливостта като единствен критерий. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищецът следва да установи по реда на пълното доказване настъпилото влошаване на общия му здравословен статус и психическо състояние, претърпените болки и страдания, както и наличието на причинно-следствената връзка между тях и воденото срещу него наказателно производство, претърпените страдания и интензитета на стреса, опозоряването на името му и репутацията му. Тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение се преценява именно като обстоятелство, което е от значение за справедливото овъзмездяване на оневинения обвиняем /подсъдим/. В случая става въпрос за тежко умишлено престъпление и участие в ОПГ, което само по себе си и факта, че делото е подсъдно на специализирания наказателен съд предполага по-голям обем вреди. Това обстоятелство, обаче, няма и не може да има самостоятелно значение, нито може да бъде определено парично изражение на неимуществените вреди, за които се претендира по чл. 2 ЗОДВПГ, по текстове на НК.

Правно релевантно е как то се е отразило върху обвиняемия /подсъдимия/, което няма как да бъде напълно еднакво за различните лица, а при специфичните за всеки случай факти и обстоятелства.

От събраните доказателствени средства, се констатира, че спрямо ищеца е била взета най-тежката мярка за процесуална принуда - задържане под стража за период от 3 месеца /изтърпяването на която е в обща килия/, че предприетото наказателно преследване е за тежко умишлено престъпление, което е продължило повече от 4 години, което се е отразило

крайно неблагоприятно върху личността му и неговото емоционално и най-вече психическо състояние - бил притеснен, подтиснат, изпитвал вътрешно напрежение загуба на увереност, чувство на отчужденост и изолация, понижена самооценка, чувство за несигурност, усещане за липса на перспектива, понижено самочувствие и безсъние.

Следва да се посочи, че неспазването на разумен срок в наказателно производство с привлечен обвиняем увеличава вредните последици за последния в степен, която е предмет на конкретна преценка. Тази степен не следва да намира изражение чрез увеличение на размера на обезщетението в геометрична прогресия, без да се изследва и отчита в решаващата дейност на съда прякото значение, което продължителността има за конкретно претендираната вреда, с оглед нейното естество. В случая продължителността **не се намира в пряка причинно-следствена връзка с вредите, тъй като е само 4 години и е приключило на досъдебна фаза.**

В обобщение - въззивният съд констатира, че е налице съвпадение на крайния резултат от изводите на първата и настоящата инстанции по отношение основателността на иска, а по отношение на размера на обезщетението намира, че същият следва да бъде увеличен до 20 000 лв. по следните съображения:

Вярно е, че при всички случаи честта и достойнството на всяко лице, което е предмет на наказателно преследване в някаква степен се явява засегнато. В практиката на ВКС е прието, че фактът на незаконното обвинение е достатъчен да индицира, че подсъдимият е претърпял вреди, рефлектиращи върху неговите чест и достойнство, особено когато е с чисто съдебно минало и заемал определена държавна длъжност. (Решение № 991/06 г., решение № 427 от 16.06.2010 г. по гр. д. № 273/2009 г., Г. К., III Г. О. на ВКС). За да се установи обаче, че обвиненията в извършване на престъпление са повлияли негативно на реномето на ищеца следва да се съберат изрични доказателства в тази насока. Такива по делото са ангажирани пълно и главно /показанията на св.П. и приложените разпечатки от интернет публикации/, от които се установява, че ищецът е служител на Агенция Митници и следователно длъжността, заемана от него до този момент, има пряко отношение към опазване на правовия ред в държавата, което неминуемо обуславя извод за значително по-завишена степен на изживеният стрес и по-висок интензитет на вътрешните му емоционални преживявания от незаконно водения срещу него наказателен процес, който накърнява честта и достойнството му в личен и професионален план. Отделно от това самото обвинение е довело до прекратяване на служебното му правоотношение през 2016г. /макар и на друго формално основание/, което без съмнение се отразява на бъдещото му професионално развитие. Както посочва брат му до 2019г. същият е бил безработен и не е можел да намери друга подходяща работа. Обсъждайки в съвкупност събраните по делото доказателства, САС приема, че уволнението на жалбоподателя действително е резултат от преценката на дисциплинарно-наказващия орган, но претърпените имуществени вреди в резултат на уволнението не са пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение, поради което отговорността на прокуратурата за заплащане на тези пропуснати ползи, изразяващи се в неполучено месечно възнаграждение, не може да бъде ангажирана - затова и такава претенция не е изрично заявена като предмет на делото. Независимо от това и с оглед основанието -

съкращаване в щата, съдът намира, че това е само формален повод да бъдат освободени някои служители в АМ. Причинната връзка между незаконното обвинение и освобождаване от служба е била прекъсната, защото повдигането на обвинение не е необходимо условие за прекратяване на служебното правоотношение, а незаконното съкращаване е увреждащо действие, което има самостоятелен характер.

Наред с горното относно засилените психо-емоционални изживявания на ищеца от значение е и обстоятелството, че същият като лице с чисто съдебно минало, не е бил обект на разследване до този момент и по никакъв начин не е бил подготвен за психическото натоварване, което са му причинили извършените с него процесуално - следствени действия в незаконосъобразния наказателен процес, вкл. задържането под стража за срок от 3 месеца. Отделно с постановление от 18.12.2015 г. на прокурор при СП по отношение на ищеца е била взета и мярка за процесуална принуда по чл.68, ал.1 НПК „забрана да напуска пределите на РБ“, отменена с постановление от 19.06.2017г. на прокурор от СП.

С оглед всички изложени доводи, като съобрази от една страна наличието на незаконно обвинение в извършване на престъпление, а от друга страна - претърпените от ищеца и доказани в очертания по-горе обем неблагоприятни последици, причинната връзка между тях и воденото наказателно преследване, съдът намира, че са се осъществили всички елементи от фактическия състав на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ. При това положение следва да бъде ангажирана отговорността на ответника за причинените на ищеца неимуществени вреди. Размерът на обезщетението се определя по справедливост от съда по силата на чл. 52 ЗЗД при съобразяване на обема, характера и интензитета на доказаните вреди. В тази връзка като взе предвид установените нематериални щети, претърпени от ищеца, техния характер и интензитет, продължителността на наказателното производство настоящият състав приема, че обезщетението следва да се определи в размер на 20 000 лв. Сочената сума е съобразена с обичайната практика и доказателствата по делото относно личността на ищеца и характера на претърпените от същия емоционални щети.

Съгласно съдебната практика (т. 4 Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г.) обезщетението посочено по-горе се дължи с мораторна лихва, считано от датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване - в случая от 12.02.2020г.

ОБЖАЛВАЕМ ИНТЕРЕС от 94 000 лв.

На основание чл.78 ал.1 ГПК жалбоподателят-ответник дължи в полза на жалбоподателя-ищец направените разноски за явяване пред настоящата инстанция, но такива няма направени и не следва да се присъждат. Разноските присъдени от първа инстанция следва да бъдат преизчислени с оглед променения резултат. Съгласно чл. 10, ал. 3, изр. второ от ЗОДОВ съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Ищецът е направил своевременно искане за присъждане на заплатените от него разноски за възнаграждение на адвоката, (пълномощно и договор за правна помощ от 16.11.2020 г.). Пред първа инстанция са направени общо 3110 лв. разноски, от които заплатено възнаграждение от 3100 лв., /което противно на наведеното от ответника възражение по чл.78 ал.5 ГПК не е прекомерно и

дори е под минималния размер на възнаграждението по чл.7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлизащ на 3350 лева. Съразмерно на уважената част на иска следва да се присъдят само 662 лв.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 26.08.2021г. постановено по гр.д. № 13249/2021г. по описа на СГС, ГО, 29 състав, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлена претенцията за неимуществени вреди за разликата над 12 000 лв. до 20 000 лв. и разноските, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България с адрес: гр.София, бул."Витоша" № 2, Съдебна палата, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Ц. Н. П., ЕГН *****, гр.***, ул. *** № 18Б, ет. 2, ап. 1, разликата над 12 000 лв. /дванадесет хиляди лева/ до 20 000 лв. /двадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от неоснователно започналото срещу него наказателно преследване за престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 и 4, т.2 вр.ал.2 НК, наказателното производство по което е прекратено с постановление от 12.02.2020г. по пр.пр. № 332/2015 г. по описа на СП, досъдебно производство № 2/2015 г. по описа на СБОП Хасково, на прокурор при Специализираната прокуратура, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.02.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 662 лв./шестстотин шестдесет и два лева/ направени разноски пред първа инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____